

LES CRÍTQUES

TRAGÈDIA

Venjança brutal

ROS RIBA

ITALIA FEIXISTA UN ASPECTE DEL MUNTATGE, AMB MARCIAL ÁLVAREZ (DRETA) EN EL PAPER DEL FILL DEL DUC DE FERRARA.

El castigo sin venganza

Teatre Nacional de Catalunya
29 DE SETEMBREAUTOR: Lope de Vega
DIRECCIÓ: Eduardo Vasco
INTÈRPRETS: Clara Sanchis, Arturo QuerejetaGONZALO PÉREZ DE OLAGUER
gperez@elperiodico.com

El Teatre Nacional de Catalunya (TNC) ha obert la temporada amb una nova acústica i una cuidada producció de la Companyia Nacional de Teatro Clásico, *El castigo sin venganza*, de Lope de Vega, portada a terme pel director d'aquesta companyia madrilenya, Eduardo Vasco. Ens trobem davant d'un text poc representat als escenaris, escrit en la senectut de

Lope, amb l'honor com a tema.

Lope, condicionat per l'edat –ja tenia 79 anys quan va escriure l'obra–, s'apunta a la venjança, la que complexa el duc de Ferrara (Arturo Querejeta) al saber els amors que hi ha entre la seva jove esposa (Clara Sanchis) i el seu fill (Marcial Álvarez). Una venjança que el noble italià intenta amagar, mitjançant el seu poder polític, com a càstig exemplar.

Vasco és fidel al text original, i per això la primera part de l'obra s'allarga massa. Els versos polimètrics de Lope van i vénen en un final d'acte molt repetitiu. Després, a la segona part, tots els esdeveniments es precipiten i d'aquest fet se'n beneficia l'espectador. Sabem que els codis de l'honor d'avui no tenen res a veure amb els d'ahir, però també que, a la seva manera, la societat els utilitza.

La representació del Nacional té interès i bon gust. El treball realitzat amb les llums, la me-

lancòlica música de Fauré –interpretada en directe al piano per Àngel Galán– i el moviment dels actors són tres elements que incideixen notablement en el bon acabat del producte artístic.

La interpretació és bona, amb alguns treballs destacables. Clara Sanchis és una actriu que creix cada dia més i que aquí està magnífica en les escenes dramàtiques. Hi posa un punt d'emoció.

Segur i eficaç es mostra Querejeta, mentre que Nuria Mencía llueix una veu càlida i dibuixa amb encert el seu personatge, que té una gran presència a la primera part. Vasco situa l'acció a la Itàlia de Mussolini, a qui emparenta amb el duc, i en aquest marc dibuixa tant el vestuari com l'atmosfera. És una opció que resulta irrelevant, en què es fa difícil trobar nexes d'unió. Però s'imposa la impecable factura final.

sona i també recrea escenes en què veiem com el genial pintor holandès viu la seva pròpia crisi existencial i els seus estats d'alienació mental.

L'interès d'un text per a un actor, i la major o menor proximitat a l'espectador, sempre depèn de l'interpret. Peraferrer –fa una mica més de dos anys l'obra va ser representada per un altre actor– el porta al seu terreny, en què primen els registres dramàtics. L'interpret del personatge de Sàhara en la sèrie de televisió demostra en aquest cas unes possibilitats que allà quedaven una mica encotillades.

Al Versus, Peraferrer actua en un espai circular, càlid, i a poc a poc va dibuixant la cara més contundent de l'artista. Sap, al seu torn, buscar esclatges d'humor per relaxar la tensió del públic. *Van Gogh* es tracta d'un bon producte que revaloritza el treball de les sales alternatives en general i la del Versus en particular.

EXPERIMENTAL

Alumnes preparant el final de curs

Tot és perfecte

Teatre Lliure
29 DE SETEMBREAUTOR: A. Joao Monteiro i textos medievals
DIRECCIÓ: Roger Bernat
INTÈRPRETS: Nao Albet, Carlota BantulàNÚRIA SÀBAT
nsabat@elperiodico.com

A l cap de 10 minuts, tens por d'haver-te confós i penses que has anat a parar a l'institut (i no precisament del teatre) en lloc del Lliure perquè, aparentment, el que tens davant dels ulls és un grupet d'alumnes que preparen la funció de final de curs a l'escenari d'un centre que, donada la precarietat escenogràfica, ens imaginem que va una mica escàs de recursos. Després, recordes que al darrere hi ha Roger Bernat, que amb ell no valen ni les convencions ni el concepte estipulat per al terme *teatre*. Sorgeix una breu espuma d'esperança quan els animosos

APRENENTS TRES ACTORS DE 'TOT ÉS PERFECTE'.

joventuts interrompen l'assaig per parlar-nos de les seves coses a fi de contraposar les dues realitats, però aviat tot es redueix a un miratge.

I així, durant gairebé dues hores, assistim a la fragmentada història del Cavaller Negre i la princesa (que inclou, evidentment, el rei, el dolent i el drac) esquitxada per les balbucejants expansions adolescents sobre les sempre difícils relacions familiars, sexuals o religioses sense que, per més voluntat que hi posis, aconseguis descobrir on radica l'interès d'un muntatge que, més a saber per què, ha aconseguit figurar a la programació del Lliure fins i tot a risc que això pugui suposar per a més d'un director un greuge comparatiu.

És clar que Roger Bernat ha donat proves de la seva capacitat renovadora, però no crec que aquesta última via li doni els mateixos resultats. No es tracta només de jugar a provocar descol·locant el públic o invertint les convencions –que, al cap i a la fi, hi continuen sent– sinó de tenir també un objectiu clar i concret, sigui en la direcció que sigui, perquè de tot plegat en surti un espectacle digne de figurar en un teatre, per molt *anti* que sigui.

Pel que fa a la interpretació, només es pot fer que subratllar l'entrega dels nois i noies que, excepte en el cas de Nao Albet, puguen a un escenari per primera vegada i sense lliçons prèvies. Un desafiament del qual no tots surten il·lesos.

DRAMA

Una vida turmentada

Van Gogh

Versus Teatre
28 DE SETEMBREAUTOR I DIRECTOR: Ever Blanchet
INTÈRPRETS: Martí PeraferrerGONZALO PÉREZ DE OLAGUER
gperez@elperiodico.com

El projecte de l'autor i director Ever Blanchet, responsable al seu torn de la sala Versus, és interessant: presentar textos escènics escrits amb la idea de recrear vida i obra d'importants pensadors i artistes de la cultura europea.

Primer va ser Kafka, ara és Van Gogh i el pròxim serà Nietzsche. Martí Peraferrer (Girona, 1965), un actor popularitzat pel seu protagonisme a la sèrie televisiva *El cor de la ciutat*, es fica en la pell del turmentat pintor i protagonitza en solitari una atractiva funció, en què tot està ben mesurat.

El text de Blanchet se centra en l'etapa de Van Gogh que va des de la seva crisi personal al Borinage (tenia 27 anys), on està destinat com a pastor evangèlic, fins a unes quantes hores abans del seu suïcidi, 10 anys després. És un període recreat per un text que posa l'accent en els moments més significatius. Uns anys en què l'artista s'interroga sobre el seu paper en la vida, el valor de la seva pintura i, sobretot, la necessitat que té de viure en llibertat.

L'obra del Versus està escrita en primera per-